

תת"ע 9884/08/19 - מדינת ישראל נגד שפיק אבו רקבה

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 9884-08-19 מדינת ישראל נ' שפיק אבו רקבה
תיק חיצוני: 34212103021

בפני מאשימה נגד נאשמים
כב' השופמעמד משתמש חותם ט הבכיר, אלון אופיר
מדינת ישראל
שפיק אבו רקבה ע"י ב"כ עו"ד אבו צעלוק

גזר - דין

ביום 11.7.19 נהג הנאשם רכב בעודו תחת פסילה פעילה של רישיון נהיגתו, פסילה אשר הוטלה עליו בבית המשפט.
ביום 1.6.20 הודה הנאשם במיוחס לו בכתב האישום זאת ללא כל תיקון של כתב האישום וללא כל הסדר טיעון עם המדינה.

המדינה בטיעוניה עתרה לענישה הכוללת רכיבים של מאסר, מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה, פסילה מותנית וקנס.
לשיטת המדינה חומרה יש בהתנהגות הנאשם שכן ביום 12.8.19 הורשע הנאשם בביצוע עבירה זהה אותה ביצע ביום 30.7.19.

אף שהמדובר באירוע שהתרחש אחרי האירוע נשוא פרשה זו, סבורה המדינה כי יש לראות את נהיגת הנאשם בזמן פסילה כאירוע שני מצדו המצדיק ענישה מחמירה הכוללת מאסר בפועל.

המדינה הפנתה למתחם ענישה אשר נע בין מאסר מותנה ועד לשנת מאסר בפועל (פרשת אביטל) וביחס למתחם זה סברה כי ראוייה ענישה הכוללת מאסר ממשי לצד רכיבי ענישה נוספים.

ב"כ הנאשם סבר כי יש לקחת לזכות הנאשם מספר נתונים:

הנאשם נורמטיבי, מורשה במקור לנהיגה, ואין לראות את אירוע הנהיגה בזמן פסילה כאירוע שני שכן מבחינת סדר כרונולוגי של האירועים, עת בוצעה העבירה נשוא כתב אישום זה, עדיין לא בוצעה על ידי הנאשם העבירה מיום 30.7.19 לגביה כבר הספיק הנאשם להשפט.

נוכח לקיחת האחריות המלאה מצד הנאשם, אין הצדקה לשיטת ההגנה לכל רכיב של מאסר בפועל.

דין וגזירת העונש:

מתחם הענישה ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה נקבע על ידי בית המשפט המחוזי, באר-שבע

בעפ"ת 59810-07-12 דרור אביטל נגד מדינת ישראל שם נאמר באופן מפורש:

"מתחם הענישה הקבוע לעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נע בין מאסר על תנאי בנסיבות קלות באופן מיוחד, עד לתקופת מאסר בת שנה."

מתחם תקופת פסילת רישיון הנהיגה ביחס לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, נקבע על ידי בית המשפט המחוזי, באר-שבע
בעפ"ת 43966-08-13 חאלד זידאן נגד מדינת ישראל:

"הטווח של עשרים וארבעה חודשי פסילת רישיון הינו בתוך מתחם העונש ההולם, אשר נע בין 6 חודשים ועד לחמש שנים."

בית המשפט מודע היטב גם למתחם נוסף שהגדיר כבוד בית המשפט המחוזי לאחרונה בעפ"ת 21538-08-19 מדינת ישראל נגד טלאל גניים, שם הוגדר מתחם שנע בין 6 חודשי מאסר ועד 20 חודשים, אך יש לאבחן מתחם זה מפרשה זו שכן הוא ניתן בנסיבות בהן הנאשם נפסל בעברו במסגרת חמישה גזרי דין שונים וזאת לפסילה מצטברת בת 88 (!) חודשים וזאת כאשר רישיון הנהיגה שלו היה פקוע 14 (!) שנים. בית המשפט קבע כי בנסיבות אלה רמת הזלזול של הנאשם בחוק כה גבוהה עד כי ראוי מתחם המתחיל ב- 6 חודשי מאסר על פני המתחם אותו קבע גם כן בית המשפט המחוזי בנסיבות מתונות של נהיגה בזמן פסילה.

יהיו מקרים בהם ראוי יהיה לאמץ את המתחם של פרשת גניים, אך על הנסיבות וחומרת האירועים יהיה להתאים לו.

בפרשה שבפני נהג הנאשם רכב בנסיבות בהן לא יוחסה לו נהיגה פרועה או בריונות כבישים אחרת.

רשיונו של הנאשם היה אמנם תחת פסילה פעילה, אך אין המדובר במי שרשיונו היה פקוע שנים ארוכות טרם הפסילה.

לפני ביצוע עבירה זו לא ביצע הנאשם מעורם עבירה דומה של נהיגה בזמן פסילה (אך בנושא זה עוד ארחיב בהמשך).

כאשר שוקל אני את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ולאחר שלקחתי בחשבון את סעיפים 40ב, 40ג ו-40ט שבחוק העונשין לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, הגעתי למסקנה כי המתחם שהגדיר בית המשפט המחוזי בפרשת אביטל לעיל הוא המתחם המתאים גם לפרשה זו.

בנסיבות אלה ביחס לרכיב המאסר אני קובע מתחם שנע בין מאסר מותנה ועד לשנה מאסר בפועל.

ביחס לרכיב הפסילה בפועל, ובהתאם לפסיקה בפרשת זידאן לעיל, אני קובע מתחם פסילה שנע בין 6 חודשי פסילה בפועל ועד ל- 5 שנים של פסילה.

לאחר שקבעתי את מתחם הענישה הראוי, יש לקבוע את העונש הראוי לנאשם זה בתוך המתחם ולענות על השאלה: האם ראוי לפרוץ את גבולות המתחם למעלה או למטה משיקולים שנקבעו על ידי המחוקק.

לצורך קביעת הענישה ה"פנימית" במתחם אבחן להלן את נסיבות ביצוע העבירה, את נסיבותיו של הנאשם עצמו ושיקולים אשר אינם קשורים לביצוע העבירה עצמה.

נהיגת הנאשם ברכב הייתה שעה שהנאשם מורשה לנהיגה במקור (עבר את כל מבחני הרישוי) אך רישונו היה פסול כתוצאה מהחלטה שיפוטית שניתנה בגין תיק אחר בו נהג עם רישיון רכב שלא היה תקף.

נהיגת הנאשם הייתה במקרה זה "רגילה" במובן בו לא יוחסה לנאשם התנהגות פרועה או ניסיון בריחה או ביצוע עבירה נלווית בעקבותיה עוכב לבדיקת השוטרים.

מבחינת עברו התעבורתי של הנאשם, הוא נוהג משנת 2004, ובמהלך 16 שנות נהיגה ביצע 24 עבירות תנועה (כ- עבירה וחצי בממוצע לשנת נהיגה).

הרכב הרשעותיו מתאפיין בעבירות קנס למעט שלוש עבירות של נהיגה ללא רישיון רכב תקף לגביהן נשפט בבית המשפט. אין לחובת הנאשם מעורבות בגרימת תאונה או בביצוע עבירות הקשורות לנהיגה ואלכוהול.

אין לחובת הנאשם כל עבר פלילי וגם בעקבות האירוע נשוא פרשה זו הוא לא נעצר.

כאמור הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו וזאת ללא כל תיקון של כתב האישום וללא כל הסדר עם המדינה.

על פניו כמעט כל הנתונים פועלים לכיוון חלקו הנמוך של המתחם הן ביחס לרכיב המאסר והן ביחס לרכיב הפסילה.

אלא, שנושא אחד מקשה על קביעת הענישה הסופית בפרשה זו בחלקו הנמוך של המתחם, והוא אירוע נוסף של נהיגה בזמן פסילה אשר התרחש לאחר מקרה זה ולגביו כבר נשפט הנאשם.

בעוד המדינה סבורה כי יש לתת לאירוע זה משקל רב עד כדי שליחת הנאשם אל מאחורי סורג ובריח, סבורה ההגנה כי אין לאירוע זה כל משקל ויש להתייחס לנהיגת הנאשם בזמן פסילה כאירוע ראשון.

לאחר ששקלתי את טענות שני הצדדים בפני בעניין זה, נחה דעתי כי האמת מצויה במרווח שבין טענות הצדדים:

לא נכונה בעיני עמדת ההגנה לפיה אין כל משקל או ערך לעובדה כי לאחר האירוע נשוא כתב האישום ביצע הנאשם עבירה זוהה.

אדם שנמסר לו עותק של הזמנה לדין וכתב אישום בגין אירוע של נהיגה בפסילה, המבצע תקופה קצרה לאחר מכן עבירה זוהה, הוא עדם הראוי לענישה מחמירה יותר משמעותית ממי שלחובתו אירוע בודד אחד של נהיגה בפסילה.

כמובן שיש משמעות לעובדה כי האירוע הנוסף התרחש אחרי האירוע נשוא כתב האישום וכן יש נפקות לעובדה כי ביחס לאירוע הנוסף כבר נתן הנאשם את הדין.

יחד עם זאת, השופט שדן בעניינו המאוחר של הנאשם, מנוע היה מכח החוק לדעת על תיק המב"ד (תיק זה שבפני) ולא יעלה על הדעת כי בשל מצב זה, גם מותב זה יתעלם ולא יתן כל משקל לעבירה הנוספת שבוצעה ולגביה כבר הורשע הנאשם.

בית המשפט לא אמור ולא יעניש את הנאשם על העבירה הנוספת, אך בהחלט ראוי לתת לה משקל לצורך קביעת הענישה בתיק זה.

השאלה המרכזית היא מהו משקלה הראוי של עבירה נוספת זו לצורך קביעת העונש בפרשה זו.

אין אני סבור כדעת התביעה כי משקלה של העבירה הנוספת מצדיק גזירת עונש מאסר בפועל על הנאשם שהוא אדם נורמטיבי מבחינה פלילית והעבירה בוצעה בנסיבות שתוארו לעיל.

יחד עם זאת, אני סבור כי נכון וראוי לתת ביטוי לעבירה הנוספת במשך הפסילה בפועל שתגזר על הנאשם.

להבדיל מהאירוע הראשון לגביו נשפט הנאשם (שהוא שני בזמן מבחינת סדר העבירות שבוצעו) נפסל הנאשם למשך 9 חודשים.

בפרשה זו, מעבר לרכיב של מאסר מותנה המצוי בתחילת מתחם הענישה, ראוייה פסילה מצטברת נוספת לתקופה בת 18 חודשים אשר תשקף את חומרת העובדה כי בסה"כ נהג הנאשם פעמיים בזמן פסילה.

בענישה זו יורחק הנאשם מיכולת נהיגה לתקופה ארוכה, חרב של מאסר מותנה תהיה מונחת על צווארו, ולצורך חידוש רישיון הנהיגה הוא יהיה חייב לעבור את מבחני הרישוי מחדש.

תמהיל ענישה זה יענה בעיני על עקרון ההלימה הקבוע בחוק ויש בו כדי לאזן בצורה נכונה את הענישה הספציפית המתאימה לנאשם זה בנסיבות של ביצוע העבירה.

לפיכך הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק את רישיון הנהיגה לתקופה של 18 חודשים.

פסילה זו תצטבר לכל פסילה אחרת התלויה כנגד הנאשם. ככל שבידי הנאשם רישיון נהיגה עליו להפקידו מידית

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ג. הנני גוזר על הנאשם 6 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשם יבצע ויורשע בביצוע עבירה

של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה עם רישיון נהיגה שאינו תקף והכל תוך 3 שנים מהיום.

ד. גוזר על הנאשם קנס בסך של 1500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ז סיוון תש"פ, 09 יוני 2020, בנוכחות הצדדים.